

Arrest

nr. 323 581 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Maleisische nationaliteit te zijn, op 13 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 december 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2024 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst vanwege een inbreuk op de drugswetgeving.

1.2. Op 3 december 2024 wordt het aanhoudingsmandaat ten aanzien van verzoeker opgeheven bij beschikking van de Raadkamer mits betaling van een borgsom. Op 9 december 2024 wordt het betalingsbewijs van de borgsom voorgelegd.

1.3. Op 10 december 2024 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13*septies*).

1.4. Eveneens op 10 december 2024 wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13*sexies*). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam : [H.]

voornaam : [K.]

geboortedatum : (...) 2000

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Maleisië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10/12/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene staat sinds 29/10/2024 onder aanhoudingsmandaat voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen – deelneming aan vereniging, verdovende middelen – Cannabis (Haschisch-marijuana-banghi-kif). Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden.

Op basis van het tot dusver gevoerde onderzoek zijn er ernstige aanwijzingen dat in verdenking gestelde betrokken zou zijn bij invoer van verdovende middelen in kader van vereniging op 28/10/2024 te Zaventem.

[H.] [K.] wordt in het bezit aangetroffen van koffers gevuld met zakken waarvan de inhoud positief test op cannabis. In de ene koffer zou 20,74 kg cannabis zitten, in de andere 25,10 kg.

Hij was op reis in Thailand om zijn vriendin te bezoeken. Hij heeft daar in een bar een Chinese student, genaamd [X.] [P.], ontmoet die vroeg om samen naar België te reizen. Ze zouden met 3 reizen. Ze hebben elkaar dan terug ontmoet in het hotel en zijn naar de luchthaven vertrokken. [H.] [K.] was in het bezit van zijn eigen koffers en [X.] [P.] was in het bezit van de andere koffers. [X.] [P.] vroeg aan [H.] [K.] om de koffers in te checken terwijl hij geld zou wisselen. Toen hij geld ging wisselen heeft [X.] [P.] de koffers van [H.] [K.] meegenomen. [H.] [K.] heeft hem daarna niet meer teruggezien, hij is alleen op het vliegtuig gestapt. [X.] [P.] had een planning gemaakt van hun reis in België, dit had [H.] [K.] bij in zijn rugzak. Hij heeft zelf zijn vlucht en hotel geboekt maar de student zou hem dat terugbetalen. Hij heeft zijn vlucht geboekt in het bijzijn van [X.] [P.] die hem ook vroeg om 40 kg ruimbagage bij te boeken.

Twee maanden geleden was hij al eens naar Engeland gereisd. Hij werkt in een restaurant en zijn baas vroeg hem naar Engeland te reizen om te gaan kijken hoe bepaalde dingen kookten. Hij had twee koffers bij en is met één koffer terug naar huis gekeerd. Hij diende 1 koffer achter te laten in Engeland, daar zaten recepten in.

Bij het ambt bevestigd hij zijn verklaringen. Hij zou bij aankomst in Zaventem gewoon naar buiten moeten gaan en ze zouden hem wel vinden. Hij diende de bagage niet mee te nemen. Hij zou 5 dagen in een hotel verblijven, samen met de 2 andere, op 20 minuten rijden van de luchthaven. De naam van het hotel is (...). Hij had veel gedronken de avond dat hij de tickets en het hotel heeft geboekt.

De feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij.

Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstige gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. Deze handelwijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene vulde een formulier hoorrecht in op 05/11/2024 in de gevangenis van (...). Hier verklaarde hij sinds zijn aanhouding voor het eerst naar België te zijn toegekomen voor een vakantie. Hij verklaart in het bezit te zijn van zijn paspoort dat zich bevindt bij de administratie van de gevangenis.

Verder verklaarde hij geen duurzame relatie, minderjarige kinderen noch enige familieleden te hebben in België. Hij krijgt geen bezoek in de gevangenis. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM is niet waarneembaar.

Tot slot verklaard hij geen medische problemen te hebben die hem zouden kunnen belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst, namelijk Malaysia. Hij wenst graag terug te keren naar zijn herkomstland. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.5. Op 16 december 2024 wordt verzoeker vrijgelaten en op een vlucht gezet naar Bangkok.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"2.3.1. BETREFFENDE HET OPLEGGEN VAN HET INREISVERBOD AN SICH

- Schending van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht);
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Wet van 29 juli 1991

1.

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 3 jaar is samenvattend gebaseerd op een vermeend gevaar dat verzoeker zou uitmaken voor de openbare orde.

De betreffende motivatie is grotendeels overgenomen van het bevel het grondgebied te verlaten, betekend aan verzoeker diezelfde dag. Tegen deze beslissing heeft verzoeker geen beroep aangetekend.

2.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

3.

Het vermeend gevaar voor de openbare orde wordt als volgt gemotiveerd:

“De feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij.

Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. Deze handelswijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De facto wordt het gevaar voor de openbare orde afgeleid uit het feit dat verzoeker werd tegengehouden op de luchthaven te Zaventem in het bezit van een hoeveelheid cannabis.

4.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie “openbare orde” door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie “openbare orde” (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

5.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit het loutere feit dat lastens verzoeker een gerechtelijk onderzoek loopt kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat lastens verzoeker een gerechtelijk onderzoek loopt, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom hieruit een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van dit aanhoudingsbevel aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

6.

In casu zijn er aanzienlijke aanwijzingen waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker allerminst een gevaar voor de openbare orde uitmaakt – niet in het minst de beslissing van de Nederlandstalige raadkamer Brussel om verzoeker vrij te laten mits betaling van een borgsom.

De Nederlandstalige raadkamer besliste bij beschikking dd. 3 december 2024 net dat verzoeker géén gevaar uitmaakte voor de openbare orde, of dit minstens afdoende kon worden opgevangen door (onder meer) de betaling van een borgsom.

Desondanks werd door de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing net geoordeeld dat verzoeker wél een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoeker kan zich thans aldus niet van de indruk ontdoen dat hij te maken heeft met een bijzonder schizofreen overheidsapparaat: de rechterlijke macht (de Nederlandstalige raadkamer) erkent dat het vermeende gevaar voor de openbare orde minstens dermate niet-acuut is dat deze mits betaling van een borgsom kan worden opgevangen, terwijl de uitvoerende macht (de DVZ en aldus de FOD Binnenlandse Zaken) het absoluut noodzakelijk vindt dat verzoeker minstens drie jaar niet meer mag terugkeren wegens hetzelfde gevaar.

Minstens op dit vlak is de motivering van de bestreden beslissing dus onvoldoende.

7.

Bovendien is de relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere

woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat zij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die wordt aangehouden door de politiediensten, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

8.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In casu is er geen rekening gehouden met de beschikking van de Nederlandstalige raadkamer dd. 3 december 2024 om verzoeker vrij te laten mits betaling van een borgsom.

Evenmin verduidelijkt de Dienst Vreemdelingenzaken waarom verzoeker zich schuldig zou maken aan toekomstige strafrechtelijke feiten.

Verwerende partij heeft aldus nagelaten een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens – specifiek het vermeend gevaar voor de openbare orde – waaruit kan de schending van de materiële motiveringsverplichting kan worden afgeleid.

2.3.2. BETREFFENDE DE DUUR VAN HET INREISVERBOD

i. Schending van de formele motiveringsverplichting (ondergeschikt materiële motiveringsverplichting) iuo. Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet

1.

Bovendien maakt de opgelegde duur niet het voorwerp uit van een pertinente motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze gemotiveerd waarom de termijn van drie jaar wordt opgelegd.

2.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval nopens de duur.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/II, zie p. 7 en 8). Eveneens heeft uw Raad reeds besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze handelde door een inreisverbod op te leggen voor de duur van de maximumtermijn zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval (RvV 19 februari 2014, nr. 119120).

3.

In casu is de motivatie manifest gebrekkig; zoals reeds eerder uiteengezet wordt het bestaan van een gevaar voor de openbare orde afgeleid uit het enkele feit dat lastens verzoeker een gerechtelijk onderzoek loopt.

Verwijzen naar het vermeend gevaar voor de openbare is dan ook een bijzonder gebrekkige motivering, en verantwoordt geenszins het opleggen van een inreisverbod met de duur van drie jaar.

4.

Bovendien lijkt verwerende partij te vergeten dat verzoeker op legale wijze het land is binnengekomen. Op het ogenblik van zijn aankomst was verzoeker in het bezit van een geldig visum.

Ook de wijze van aankomst in België verantwoordt geenszins het opleggen van een inreisverbod met de duur van drie jaar."

3.2. Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in alle redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering in de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In een eerste middelonderdeel richt verzoeker zich tegen het opleggen van het inreisverbod. Hij beroept zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. In een uitgebreid betoog betwist hij dat hij een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient erop te wijzen dat de bestreden beslissing duidelijk motiveert dat het inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, namelijk omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Dit motief vindt zijn oorsprong in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 10 december 2024 waartegen verzoeker geen beroep indiende. De Raad ziet niet in op welke manier verzoekers betoog afbreuk doet aan de grondslag van het onderhavige inreisverbod. Er wordt geenszins gebruik gemaakt van de in het vierde lid voorziene mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen omwille van een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het feit dat hij geen gevaar voor de openbare orde zou uitmaken, verweerder belet om een inreisverbod op te leggen.

In een tweede middelonderdeel uit verzoeker kritiek op de motieven inzake de duur van het inreisverbod. Hij beroept zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de motivering manifest gebrekkig is, omdat het bestaan van een gevaar voor de openbare orde wordt afgeleid uit het enkele feit dat lastens hem een gerechtelijk onderzoek loopt. Hij wijst er eveneens op dat hij op het ogenblik van zijn aankomst in het bezit was van een geldig visum en dat de wijze van aankomst in België geenszins het opleggen van een inreisverbod met de duur van drie jaar verantwoordt.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad dient op te merken dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn van drie jaar heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In de bestreden beslissing wordt zeer concreet gemotiveerd op basis van welke specifieke omstandigheden besloten wordt dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is:

“Op basis van het tot dusver gevoerde onderzoek zijn er ernstige aanwijzingen dat inverdenkinggestelde betrokken zou zijn bij invoer van verdovende middelen in kader van vereniging op 28/10/2024 te Zaventem. [H.] [K.] wordt in het bezit aangetroffen van koffers gevuld met zakken waarvan de inhoud positief test op cannabis. In de ene koffer zou 20,74 kg cannabis zitten, in de andere 25,10 kg. Hij was op reis in Thailand om zijn vriendin te bezoeken. Hij heeft daar in een bar een Chinese student, genaamd [X.] [P.], ontmoet die vroeg om samen naar België te reizen. Ze zouden met 3 reizen. Ze hebben elkaar dan terug ontmoet in het hotel en zijn naar de luchthaven vertrokken. [H.] [K.] was in het bezit van zijn eigen koffers en [X.] [P.] was in het bezit van de andere koffers. [X.] [P.] vroeg aan [H.] [K.] om de koffers in te checken terwijl hij geld zou wisselen. Toen hij geld ging wisselen heeft [X.] [P.] de koffers van [H.] [K.] meegenomen. [H.] [K.] heeft hem daarna niet meer teruggezien, hij is alleen op het vliegtuig gestapt. [X.] [P.] had een planning gemaakt van hun reis in België, dit had [H.] [K.] bij in zijn rugzak. Hij heeft zelf zijn vlucht en hotel geboekt maar de student zou hem dat terugbetalen. Hij heeft zijn vlucht geboekt in het bijzijn van [X.] [P.] die hem ook vroeg om 40 kg ruimbagage bij te boeken.

Twee maanden geleden was hij al eens naar Engeland gereisd. Hij werkt in een restaurant en zijn baas vroeg hem naar Engeland te reizen om te gaan kijken hoe bepaalde dingen kookten. Hij had twee koffers bij en is met één koffer terug naar huis gekeerd. Hij diende 1 koffer achter te laten in Engeland, daar zaten recepten in.

Bij het ambt bevestigd hij zijn verklaringen. Hij zou bij aankomst in Zaventem gewoon naar buiten moeten gaan en ze zouden hem wel vinden. Hij diende de bagage niet mee te nemen. Hij zou 5 dagen in een hotel verblijven, samen met de 2 andere, op 20 minuten rijden van de luchthaven. De naam van het hotel is (...). Hij had veel gedronken de avond dat hij de tickets en het hotel heeft geboekt.

De feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij.

Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstige gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. Deze handelwijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de feitelijke vaststellingen steun vinden in het bevel tot aanhouding van 29 oktober 2024. Deze vaststellingen worden ook niet betwist door verzoeker. Het vermoeden van onschuld staat niet in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het enkele feit dat nog een gerechtelijk onderzoek loopt lastens verzoeker en dat de Nederlandstalige raadkamer van Brussel beslist heeft om verzoeker vrij te laten mits betaling van een borgsom verhindert verweerder niet om binnen zijn wettelijke toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in overweging te nemen. Verzoeker kan niet zonder meer een parallel maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Derhalve wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder op basis van de feitelijke vaststellingen in het bevel tot aanhouding niet mocht besluiten dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat hij op het ogenblik van zijn aankomst in het bezit was van een geldig visum, toont hij hiermee verder niet aan dat de gegeven motivering *in casu* gebrekkig zou zijn.

Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT